

V : 1878 jest však promlčení trestního činu důvodem vylučujícím zavedení trestního řízení i možnost odsuzujícího rozsudku (srovn. nál. Boh. 5.004/25 adm.).

Řídě se těmito úvahami, shledal nss, že nař. rozhodnutí, vyslovující, že promlčení trestného činu, st-li za vinu kladeného, nenastalo, a ukládající policejnímu trestnímu úřadu I. stolice provedení trestního řízení ve věci, založeno jest na nesprávném právním posouzení věci.

Č. 6223.

Vystěhovalectví. — Trestní právo policejní: K výkladu § 17 zák. č. 71/1922 o vystěhovalectví.

(Nález ze dne 13. ledna 1927 č. 413.)

V ě c: Jan B. Ž. v Praze proti zemské správě politické v Praze o pře-
stupek zákona o vystěhovalectví.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hl. m. Prahy z 12. srpna 1924 byl st-l jako zástupce paroplavební společnosti pro dopravu poštovních zá-
silek v Londýně, representace v Praze, uznán vinným přestupkem § 17
zák. z 15. února 1922 č. 71 Sb., jehož se dopustil tím, že uvedená spo-
lečnost st-lem zastoupená použila 18. března 1924 v 11 hod. dopoledne
k doprovázení dvou vystěhovalců ze Slov. na min. soc. péče, tedy mimo
své obchodní místnosti, Františka J., nemajícího k tomu povolení dle §
17 cit. zák. a byl proto dle § 37 cit. zákona odsouzen k pokutě 50 Kč ve
prospěch státní pokladny, po případě k vězení na dobu 24 hod. Nař.
rozhodnutím nebylo odvolání z nálezu toho vyhověno, poněvadž skut-
ková povaha přestupku st-li za vinu kladeného jest zjištěna konaným
šetřením i částečným vlastním doznáním odvolatelovým.

Nss o stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil takto:

Cit. zákon zakazuje v § 17 jednajícím o zaměstnancích v podnicích
dopravních podnikateli dopravy a jeho zástupcům, aby při provozu do-
pravy vystěhovalců používali součinnosti prostředníků (cestovních kan-
celářů, agentů a pod.) a aby zaměstnávali zřízence mimo obch. místno-
sti. Min. soc. péče může jim však na určitou dobu a do odvolání povoli-
ti, aby mohli použití na určitých místech zaměstnanců mimo obch.
místnosti při přijímání a dalším dopravování vystěhovalců. Tito za-
městnanci musí býti ve své vlastnosti označeni úřední legitimací, kterou
mají míti vždy u sebe. Tímto předpisem jest podle patrného jeho úmys-
lu podnikateli dopravy zakázáno, aby své zřízence bez zvláštního po-
volení min. soc. péče zaměstnával mimo obch. místnosti při provozu
dopravy, t. j. při přijímání a dalším dopravování vystěhovalců, — avšak
zákaz ten nelze vztahovati na takové úkony zřízenců, které provádějí
— byť i mimo obch. místnosti — na základě a v mezích zcela určitých,
konkrétních příkazů vedením podniků jim daných, jestliže a pokud ob-
sahem a účelem příkazů těch není, aby zřízenci vystěhovalce přijímali
nebo již přijaté dále dopravovali.

V daném případě byla základem trest. nálezu skutečnost o sobě nesporná, že zřízenec reprezentace uvedené společnosti pro čsl. republiku v Praze, František J., doprovodil dva Slováky vystěhovalce k min. soc. péče, kde si chtěli stěžovati, že dlouho nedostávají vystěhovalcké pasy do Ameriky. Nějaká okolnost, která by odůvodňovala úsudek, že činnost onoho zřízenec neomezila se právě jen na ono doprovázení vystěhovalců k úřadu, aby tam přednesli svoji žádost, zjištěna, resp. v nař. rozhodnutí vytčena nebyla. Jestliže žal. úřad již v skutečnosti v nař. rozhodnutí vytčené shledal přestoupení zákazu v § 17 zák. č. 71 z r. 1922 a tudíž skutkovou podstatu přestupku tohoto zákonného ustanovení, založil rozhodnutí své na mylném výkladu o použití zákona, a bylo proto nař. rozhodnutí jako zákonu odporující zrušiti.

č. 6224.

Bytová péče. — Policejní řízení trestní: Zakládá skutkovou podstatu přestupku § 20 zák. č. 85/1923, dá-li si vlastník domu od najímatele bytu slíbíti a vyplatiti vedle nájemného určitou částku, i když strana tvrdí, že částky oné má býti použito k opravám.

(Nález ze dne 13. ledna 1927 č. 415.)

V ě c : Františka S. v K. (adv. Dr. Hynek Sedláček z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o ochraně nájemníků.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Nálezem policejního komisařství v . . . z 12. května 1924 byla st-lka uznána vinnou přestupkem § 20 zák. z 26. dubna 1923 č. 85 Sb., jehož se dopustila tím, že si dala od Františka F. a Albína R. slíbíti a vyplatiti odstupné za přenechání bytu mimo náklady na adaptace a byla odsouzena k pokutě 1.000 Kč, po případě k vězení v trvání 10 dnů. Nař. rozhodnutím nebylo odvolání vyhověno, poněvadž skutková povaha uvedeného přestupku jest zjištěna seznáním strážce a konaným šetřením a námitky st-lčiny v odvolání obsažené nejsou zákonem odůvodněny.

Nss stížnost neshledal důvodnou.

Podle ustanovení odst. 2 § 20 zák. č. 85/23 o ochraně nájemníků jsou zakázána veškerá právní jednání, kterými dosavadní nájemník nebo jiný uživatel bytu dává sobě nebo někomu jinému něco poskytovatí nebo slibovati za postoupení bytu nebo v souvislosti s tím, nebo kterými pronajímatel dává poskytovatí nebo slibovati mimo nájemné sobě nebo někomu jinému něco za to, že pronajímá byt, nebo kterými si někdo dává poskytovatí nebo slibovati nepřiměřenou odměnu za sprostředkování nájmu. Jest tedy dle tohoto ustanovení pronajímateli zakázáno, aby od nájemníka přijal vedle nájemného jakési placení.

V daném případě bylo zjištěno, a st-lka sama ve stížnosti doznává, že si při pronajímání bytů Františku F., Albínu R. a Františku R. dala slíbíti mimo smluvené nájemné obnosy 5.000 Kč, 10.000 Kč a 2.000 Kč. St-lka poukazuje však k tomu, že částky tyto nebyly jí slíbeny jako odstupné — nýbrž že bylo mezi ní a jednotlivými nájemníky jejími smlu-